

Anh muốn cưới một con đĩ

- Bố! Mẹ sắp chết rồi.

- Mày lèm bèm quá, đây biến đi cái con vô tích sự này, làm em nó dậy rồi kìa.

Nói xong ông quăng tập tiền trong ngăn kéo vào người Hạnh, xua xua tay rồi nựng yêu đứa con trai:

- À à bố đây, con trai quý tử của bố, bố yêu cái thằng chún này lắm. Ui chao nó dầm ra hết giường rồi này bà nó ơi.

- “Đi thôi, về thôi, về với mẹ thôi” - Cổ họng Hạnh nghẹn đắng, nước mắt nhòe nhòet, cô nhặt lấy mớ tiền bắn thiu và chạy thật nhanh ra khỏi ngôi nhà của những kẻ điên đó, không quay đầu lại.

Một tháng sau thì mẹ mất, lễ tang đó người chồng bội bạc đã không đến. Người ta chỉ thấy một đứa con gái cặm cùi chuẩn bị mọi thứ hương khói dâng hoàng cho mẹ nó, sau tang lễ, nó cũng biến mất dạng.

Xách ba lô lên thành phố lạ lắm, Hạnh ngơ ngác nhìn xe cộ chạy đan xen quanh mình. Cô ngồi co ro vào chỗ đợi xe buýt, bàn tay vuốt ve cô mèo yêu quý và lẩm bẩm: “Yên tâm đi, chị sẽ tìm cho em một căn nhà rộng rãi, có vườn, có ao, có chỗ để em luyện võ công bắt chuột nữa nhé!”. Cô mèo kêu to một tiếng rồi cuộn tròn người vào lòng Hạnh, mắt lim dim giấc trưa ngon lành.

Nhập học, sắp xếp thời gian biểu đi học, đi làm ban đầu với Hạnh quả là khó khăn. Nhưng một mình ngày ngày về nhà, một mình ăn cơm, một mình ngủ, dần dần Hạnh đã quen với việc không có người thân bên cạnh, cô sống ngày một nội tâm hơn. Cái Tết đầu tiên không có bánh trưng mẹ gói, không có đồng tiền mừng tuổi của bố, cô lao đầu vào công việc làm ca kíp tới khuya. Thân hình tròn trịa ngày nào giờ tong teo rõ rệt, những bộ quần áo hàng hiệu bố mua mỗi lần đi công tác về cô đem rao bán trên mạng lấy tiền trang trải sinh hoạt, chỉ còn lại là mấy chiếc áo cũ mềm mang ra dùng tạm. Cô nhìn chúng mỉm cười: “Các em đừng có rách, đợi chị 5 năm nữa nhé”.

Hết toi một năm tươi đẹp, Hạnh về quê làm giỗ đầu cho mẹ. Bước trên con đường ngập tràn nước mưa đọng trên các ổ gà, ổ trâu trộn với đất vàng sũng sánh, đôi giày vải của Hạnh dày đặc đất bắn bám vào. Cố gắng đi mãi nhưng cuối cùng đôi chân cũng nặng trĩu không nhấc lên được, cô bèn cúi xuống rãnh nước gột rửa. Lúc này lúa đang trổ đồng đồng ngọt ngào, Hạnh với tay lấy một bông bỏ vào miệng nhấm nháp, cái cảm giác này ngon lành quá, vừa mềm vừa có mùi thơm của sữa, đúng là không gì bằng về quê được. Thấy ngon quá, cô với tay lấy thêm bông nữa bỏ tiếp vào miệng nhai ngấu nghiến.

- Cô định ăn hết mùa màng của chúng tôi đấy à? - Bỗng đâu tiếng một thanh niên phía sau lưng quát rầm rĩ làm Hạnh giật mình. Mắt cô tròn như hai viên bi chai:

- O, em xin lỗi, tại nó ngon quá.

- Ha ha, em dễ mắc lừa nhỉ, anh đùa ấy mà.

Tùng gãi tai cười khì khì, đôi mắt đen láy nhìn cô không chớp khiến tim Hạnh đập thình thịch. Cô quay mặt sang nơi khác để trốn tránh:

- May quá, vậy chào anh em đi trước nhé!

- Khoan đã, em đi đâu để anh chờ đi.

Ánh mắt lóng lánh nước quay sang nhìn người đàn ông xa lạ bằng một vẻ nghi hoặc, miệng cười chúm chím, tay cô chỉ về phía nghĩa trang cuối thôn.

- Là sao? Em đi ra đó. Vậy em là..., em là... - Tùng hốt hoảng co rúm người tỏ vẻ sợ hãi.

Hạnh cười sặc sụa:

- Phải, em ra đó, anh có đi cùng không?

- Anh có nhưng mà...

- Nhưng mà anh sợ ma hả? Phải rồi ngày xưa còn sống em cũng sợ ma lắm!Ha ha.

Tùng run rẩy nhưng không dám từ chối, hăn lóc cóc chở Hạnh ngồi sau, bao nhiêu câu chuyện của bà ngoại kể về ma quỷ cứ lờn vờn quanh đầu: nào là người ngồi sau xe đạp một lúc rồi chân tay cứ dài lòng thòng ra ôm lấy mình, nào là người đàn bà không có mặt, vân vân và vân. Mồ hôi tứa ròng ròng sau lưng Tùng, Hạnh vội lấy mũ quạt, nhưng càng thấy có gió mát lại càng sợ, vừa đi anh vừa nhìn xuống chân người ngồi sau, vì nghe nói ma không hề có chân. Mãi cho đến khi Hạnh nhảy phốc khỏi xe, anh mới bừng tỉnh, khuôn mặt xám ngoét.

- Vậy là mình có duyên em nhi !

- Tùng nhìn Hạnh đăm đui. Sau ngày gặp gỡ hôm đó, họ cùng nhau lên thành phố tiếp tục sự nghiệp. Đối với Hạnh mà nói, quen được người đồng hương tại nơi đất khách như này quả là may mắn, có lẽ cuộc sống của cô bắt đầu thay đổi .

Những cái nắm tay, hẹn hò dạo phố những ngày nghỉ, những giờ đón đưa lúc tan tầm hay những tin nhắn thúc giục ăn cơm đúng bữa, ngủ đúng giờ của anh chàng bà con đó đã khiến Hạnh mê mẩn. Nếu như ngày xưa Hạnh ước ao một cuộc sống giàu sang, đầy đủ thì giờ đây, cô chỉ cần một người đàn ông có thể làm cho mình cười, quan tâm mình mỗi ngày, cùng làm mọi việc với mình, thế là đủ.

- Mình dọn về sống cùng nhau đi. Anh thấy ở riêng thật tốn kém quá, với lại không nhìn thấy em anh chẳng yên tâm chút nào - Tùng nắm thật chặt lấy tay người yêu, nhìn cô chân thành.

- Nhưng chúng ta còn trẻ, anh và em vẫn còn đi học mà, như này gọi là sống thử đấy – Cô rụt rè nhìn Tùng, ánh mắt ngại ngần lo sợ.

- Buồn cười em chưa. Anh suýt sặc nước đây này.

Mặt Hạnh đỏ bừng:

- Thế ý anh là sao?

- Ngốc ạ, chỉ là chúng ta sống trong cùng nhà, như một gia đình ấy, hiểu không – Tùng xoa đầu cô mỉm cười.

- À vâng, hi hi.

Hạnh chớp chớp đôi hàng mi mơ màng, nhìn Tùng bằng tình yêu trọn vẹn từ trái tim non nớt. Cô không thể hiểu nổi hậu quả của việc tin người quá mức. Nhiều lúc cô cảm thấy lo lắng nhưng dần dần, bằng những cử chỉ quan tâm và lịch sự của Tùng, cô không mấy may nghi ngờ một điều gì nữa.

Và thế là, Hạnh đã có một gia đình ấm áp, một người tình lý tưởng, một túp lều tranh 2 trái tim vàng.

- Anh sẽ luôn ở bên cạnh em chứ?

- Tất nhiên rồi ngốc.

- Anh sẽ chỉ yêu mình em chứ?

- Đúng rồi ngốc ạ.

- Anh sẽ cưới em chứ?

- Hồi linh tinh, hôm nay em sao vậy?.

Tùng dang rộng vòng tay ôm chặt lấy Hạnh, người con gái trong trẻo như tiết trời mùa thu, mái tóc mềm mại như một cơn gió đem theo mùi hương của những cánh đồng lúa mướt mát, nụ cười của cô rạng rỡ khiến cho ánh nắng đang chiếu vào cửa sổ lúc này cũng phải ghen tị.

- Em sợ một ngày nào đó em già nua, anh sẽ chê em xấu xí rồi bỏ đi theo một cô gái trẻ đẹp hơn.

- Ai mà xinh đẹp được hơn người yêu của anh chứ. Hi, em đừng nghĩ lung tung nữa. Anh sẽ cố gắng kiếm thật nhiều tiền rồi hỏi cưới em, chúng mình sẽ có những đứa con và anh là một ông bố mẫu mực. Anh muốn bù đắp tất cả những tổn thương trong lòng em.

- Anh nói thật chứ, vậy khi nào tốt nghiệp xong mình làm đám cưới, chỉ 2 năm nữa thôi, anh chờ em nhé.

Hạnh xoay người lại ôm lấy hắn, cô đã rơi nước mắt khi cảm nhận được niềm

vui đan xen quanh mình.” Vứt bỏ quá khứ đau buồn đi, từ nay mày sẽ được hạnh phúc”.

...

Thời gian thấm thoát trôi, cũng đến kỷ niệm ngày yêu nhau tròn 3 năm của 2 đứa.

Ngay đầu giờ chiều, Tùng đã nhận được tin nhắn kèm theo một icon hết sức đáng yêu của Hạnh:

- Tối nay anh nhớ đi làm về sớm nhé, em nấu món đặc biệt. Moa moa chồng yêu.

Quả là ngạc nhiên, Hạnh chuẩn bị mọi thứ khá hoàn hảo, từ đồ ăn mà hẳn thích nhất cho đến cách bài trí căn phòng, tất cả thật đẹp lung linh. Nhưng đặc biệt hơn, lần đầu tiên Tùng nhìn thấy người yêu trang điểm, cô diện váy ôm sát người để lộ ra những đường cong nuột nà, cùng với đôi môi căng tràn sức sống và ánh mắt biết nói khiến người đối diện khó mà cưỡng lại được. Tùng cũng là đàn ông, hẳn ta không muốn qua cơ hội này vì đã chờ đợi quá lâu. Sau khi nhảy xong điệu Valse dưới ánh nến ngọt ngào, Tùng ghé sát vào tai Hạnh thì thầm:

- Em đã mất công chuẩn bị buổi tối thịnh soạn như này, anh rất cảm kích. Anh muốn tặng em món quà này.

- Trời ơi, anh mua quà cho em làm gì, lãng phí quá, phải để dành cho sau này chứ - Hạnh chum chim cái miệng xinh xắn khẽ trả lời anh.

- Tiền không mua được đâu em !

- Vậy anh nói đi.

- Em nhắm mắt lại đã.

Hạnh ngoan ngoãn nghe lời, khép hờ đôi hàng mi lóng lánh lại chờ đợi, cô đoán chắc đó là một nụ hôn nồng cháy. Tim đập thình thịch, đầu óc hoang mang, Hạnh đang định mở mắt ra thì bị bàn tay chắc khỏe của Tùng nhắc bổng lên.

- Anh làm gì vậy, thả em xuống đi.
- Đừng sợ, anh chỉ đưa em lên phòng thôi.
- Thì anh để em tự đi được mà.
- Anh không thể bế vợ của anh một lát được à.

Vừa nói Tùng vừa ghì chặt lấy cơ thể Hạnh, những nụ hôn nóng bỏng không thể cưỡng lại, những đụng chạm da thịt làm cô hoảng hốt hết lên

- Em chưa muốn như vậy, chúng ta còn nhỏ mà.
- Nhưng anh muốn, em có yêu anh không?
- Em rất yêu anh nhưng anh hứa là chờ em tốt nghiệp xong đã, anh không nhớ gì sao?.
- Anh nhớ chứ, anh sẽ cưới em, trước sau gì em cũng là của anh mà. Hạnh, anh yêu em.
- Em xin anh đấy.

Hạnh vừa nói vừa khóc, nước mắt chảy thành dòng xô nhau trên gương mặt đáng thương. Nhưng Tùng chẳng còn mảy may để ý gì đến lời nói của cô người yêu bé bỏng nữa, hẳn phải hoàn thành nốt công việc của mình. Hạnh đành buông xuôi, một mặt vì không thể ngăn cản được cơn thú tính trong Tùng, một mặt vì cô quá yêu hắn nên chính bản thân cũng không kiểm soát được.

Vậy là ngựa quen đường cũ, từ hôm ấy trở đi, mỗi lần xong việc Tùng lại dụ dỗ ngon ngọt:

- Anh sẽ cưới em mà.

Và Hạnh lại khóc, cô cảm thấy đang làm trái lại với lời dạy của người mẹ quá cố, cảm thấy có lỗi với mẹ và với chính bản thân mình. Nhìn Hạnh khóc, Tùng lại chép miệng:

- Chán em quá, chúng ta vui vẻ thế này mà em cứ khóc mãi . Em có phải trẻ con đâu chứ, đừng làm anh mệt mỏi thêm nữa.

- Em...

Hạnh không nói nên lời, cô lại phải nhẫn nhịn cho yên ảm. Nhưng càng ngày Tùng càng lẩn tới, bộ mặt thật được hẳn phơi bày rõ rệt. Hắn đi sớm về khuya, bù khú rượu chè với bạn bè, thì thoảng còn có mùi nước hoa lạ và vệt son dính vào cổ áo.

- Hôm nay anh không đi làm sao?

- Tất nhiên có rồi. Có chuyện gì thế?.

- Anh đưa em đến bệnh viện được không. Em thấy trong người khác thường, khó chịu lắm.

- Chắc cô giữ eo, ăn ít nên sức đề kháng kém chứ gì. Con gái các cô đứa nào chả sợ béo như nhau.

- Không phải, mà là...

- Thôi tôi đi làm đã, hôm nay bận lắm, có khi tối tôi về muộn, ăn cơm trước đi đừng có chờ .

Nói rồi Tùng dắt xe phi thẳng, để lại “người vợ” ngồi trong nhà với gương mặt buồn thiu: “Vậy là anh ấy chẳng còn quan tâm đến mình nữa”.

Hạnh ngậm ngùi suy nghĩ, có một nỗi lo sợ đang dâng lên trong lòng cô : “Không, không thể có chuyện đó xảy ra được” - Cô tự trấn an mình bằng cốc nước nhạt nhẽo rồi bước vào bệnh viện .

- Anh à, em có thai được 6 tuần rồi.

- Cái gì ?.

- Chúng ta có con rồi anh.

Tùng trừng mắt lên nhìn “vợ” vẻ mặt khó chịu. Hắn chẳng mảy may để ý tới

sức khỏe của Hạnh.

- Sao cô lại bất cần thế, tôi cứ nghĩ cô sẽ dùng biện pháp chứ hả? Giờ có con thì tiền đâu mà nuôi.

- Trước sau gì cũng lấy nhau mà! Chúng mình có con sớm một chút cũng tốt, em sẽ chăm chỉ đi làm kiếm nhiều tiền để dành dụm cho con sau này. Anh cũng vậy, chúng ta cùng cố gắng anh nhé!.- Hạnh nắm lấy tay Tùng giọng khẩn thiết.

- Cô định ràng buộc tôi bằng đứa con này sao. Tôi mới có 24 tuổi, 24 tuổi thôi cô hiểu không. Phá nó đi – Tùng gằn mặt, mắt hằn đỏ rực như ngọn lửa thiêu cháy khuôn mặt Hạnh.

- Không! Nó là con em, em muốn có nó.

- Vậy thì đi mà nuôi một mình, đồ con gái hư hỏng.

“Hư hỏng, vì ai mà tôi hư hỏng, chẳng phải vì anh sao? Con ơi mẹ không bỏ con đâu, con hãy cố gắng nhé!”. Hạnh xoa xoa tay vào bụng mình rồi lẩm bẩm, nước mắt đã tự tràn quanh khóe mắt lúc nào không hay. Cô cảm thấy nhớ mẹ khủng khiếp, nếu như có mẹ bên cạnh, chắc hẳn mẹ sẽ chỉ bảo tận tình, hoặc là mẹ sẽ chửi mắng thậm tệ vì con gái mình quá đổi hư đốn. “Ồi mẹ ơi, con xin lỗi!”. Lúc này, Hạnh chỉ còn biết khóc lóc và kêu gào thảm thiết trong căn nhà tối tăm, tối tăm như chính cuộc sống lúc này của cô.

Lại nói về Tùng, sau khi biết chuyện, hằn cằn lúc cằn biệt tăm, năm bữa nửa tháng mới về nhà một lần. Hằn đã bỏ mặc Hạnh một mình cầm mặt kiếm tiền với cái bụng ngày một to dần để tự do ăn chơi trác táng, quen những em xinh đẹp và giàu có hòng mong chuộc lợi.

- Em đau bụng quá, giúp em - Một tay ôm bụng, một tay với lấy vạt áo của Tùng, khuôn mặt Hạnh xám xịt không còn giọt máu.

- Vớ vẩn, ăn cho lắm vào rồi nũng nịu. Cô tính giờ trò đến bao giờ nữa.

- Em đau thật mà, xin anh đấy.

- Thôi được rồi, tiền đây, cầm lấy mà đi taxi. Tôi còn phải đi làm.

Tùng ném tờ 200 nghìn vào mặt cô rồi bỏ đi, hắn chẳng thèm quay lại nhìn cô “vợ” đáng thương đau đớn lấy một lần, nên người Hạnh đang chảy máu hắn cũng không biết.

Hạnh mon men ra được đến đầu đường thì ngất lịm, đám đông vây quanh cô. Có kẻ chỉ trỏ:

- Còn trẻ quá, chắc sinh viên.
- Kiểu này sống thử rồi, thanh niên thời nay ghê thật.

Mãi sau cũng có người đưa cô đi bệnh viện. nằm bẹp dí mê man suốt một ngày, lúc tỉnh dậy Hạnh mới biết mình đã xảy ra chuyện.

“Vậy là hết, tất cả người thân đều bỏ đi, ta chẳng còn lại gì, haha” - Hạnh cười như một người bị tâm thần, giờ đây cô đã mất đi vẻ dịu dàng trong trẻo. Khuôn mặt thiếu sức sống bị mái tóc rối bù che kín mít, chỉ còn mỗi cái miệng thì thoảng lại thở hắt ra từng tiếng nặng nhọc.

- Cô đi đâu mấy ngày nay không cơm nước gì cả. Cô đi với thằng nào ? – Tùng gào ầm lên tức tối.

- Chia tay đi.
- Cái gì?
- Tôi nói chúng ta chia tay đi.

Hạnh giương đôi mắt hoang dại nhìn thẳng vào Tùng.

- Sao tự nhiên cô lại... À, hóa ra cô có thằng mới.
- Tôi mất đứa bé rồi, không còn gì dây dưa với anh.
- Cô nói sao? Nói lại tôi nghe.
- Tôi nói là nó mất rồi, anh điếc à - Hạnh gân cổ lên, mặt đỏ ngầu giận dữ.

- Là cô phá à, để đi với thằng khác? Cô đúng là loại gái đi.

Tức nước vỡ bờ, nỗi đau của người mẹ vừa mất con cộng với lòng uất hận gã đàn ông họ Sở trào dâng, Hạnh như một con sói hoang lao tới đập hấn ngã dúi xuống đất.

- Xéo ngay khỏi nhà tôi, nếu không tôi giết chết anh – Cô vớ được con dao nhọn chìa thẳng vào mặt Tùng khiến hấn hoảng sợ bỏ chạy. Từ đó về sau Hạnh không còn thấy hấn trở lại, hấn đã mất tích trong cuộc đời cô, mất tích mãi mãi.

.....

6 tháng sau.

Cô mèo già nằm yên cho Hạnh vuốt ve:

- Mèo yêu của chị ơi, chà chà dạo này em tăng cân sợ quá, chả chịu tập tành gì cả.

Cô mèo ú không hiểu chủ nói gì, nhưng cũng ngoác mồm đáp lại “meo meo” rồi dúi đầu vào tay Hạnh nũng nịu.

- Chà chà, xấu gái thế này bảo sao không có thằng nào nó theo. Dậy đi nào, phải bắt thật nhiều chuột thì người mới thon thả được như chị chứ.

Ngắm mình trước gương, cô thấy quả thật càng ngày thân hình càng mập mà, nóng bỏng. Điều đó rất phù hợp cho công việc “hẹn hò” với đàn ông giàu có. Địa điểm gặp gỡ là những nhà hàng sang trọng hay quán bar ồn ào người qua lại về đêm, tiếng nhạc cùng những cái đụng chạm da thịt nhẹ nhàng khiến cho cô cảm thấy thú vị. Phương thức xử lý nhanh gọn, Hạnh làm cho các đại gia ngày càng điêu đứng. Vì sao họ thích cô ư ? Vì cô quyến rũ và bí hiểm, vì cô cuồng nhiệt hoặc thờ ơ.

- Em à, mình làm quen nhé! – Nguyên nhìn Hạnh bằng một ánh mắt tò mò, hấn là anh đã quan sát cô từ khá lâu.

- Anh ra giá đi.

- Em nói gì vậy?

- Em nói anh trả được bao nhiêu tiền - Hạnh lắc nhẹ cốc rượu rồi tu một hơi điệu nghệ.

- À không , anh không có ý đó. Anh chỉ muốn xin số, nói chuyện hay đi chơi với em chẳng hạn – Nguyên cười hồn nhiên.

- Bảo bạn gái của anh ấy, em không rảnh.

Nói rồi cô vẫy tay chào người đàn ông nhiều tuổi hơn anh bằng một nụ cười rạng rỡ, phớt lờ như anh chưa bao giờ tồn tại. Hạnh và người đó cùng nhau sánh vai bước khỏi quán, bóng họ thấp thoáng rồi khuất hẳn sau từng ấy đám người qua lại.

Kể từ hôm đó, ngày nào Nguyên cũng đến đây ngồi chờ Hạnh. Anh cảm thấy nhớ khuôn mặt đáng yêu ấy vô cùng. Anh muốn được một lần hẹn hò cùng cô, muốn được trông thấy cô mỗi ngày, muốn là người đàn ông được lắng nghe mọi tâm tư của cô dù cho thái độ của cô đối với anh ngập đầy hống hách .

- Ha ha, bay lên nào, bay nữa lên - Hạnh để cho đồng tiền rơi đầy người, cô hít hà mùi ôi thiu của tay người trên những đồng tiền đó, vùng vẫy trong sự thỏa mãn.

Cuối cùng thì bố của đứa con gái đã làm cho gia đình Hạnh tan nát cũng rơi vào tay cô. Cứ nhớ đến vóc dáng gầy gò, xiêu vẹo của mẹ nó khi đến cầu xin thì cô lại sung sướng khôn xiết : “Con đại cái mang, đời con ăn mặn đời cha khát nước”. Ý nghĩ cay độc cứ đọng lại trong đầu Hạnh, giờ đây cô chẳng còn gì để mất, cho nên cái cô không được hưởng thì những kẻ suy đồi đó cũng đừng hòng được hưởng.

- A lâu lắm rồi không gặp em - Vẻ mặt Nguyên rạng ngời khi được nhìn thấy người đẹp. Anh quần quýt bắt lấy tay Hạnh.

- Tôi gặp anh bao giờ chưa?

- Em không nhớ hôm đó anh đã xin làm quen em một lần rồi à, giờ anh

muốn...

- Anh muốn ở đâu ? Thằng thẩn đi - Hạnh buông đôi mắt sắc lẹm nhìn Nguyên đầy gợi tình.

Nguyên kéo Hạnh lại gần mặt, anh đang chìm đắm trong mơ màng với mùi đồ hôn trộm cô một cái cho bồ bao ngày mong mỏi thì bị cô bắt thóp.

- Nhóc có tiền không mà đòi hỏi nhanh thế. Cần tiền thì chị cho thêm này. Ha ha.

- Em toàn nhắc đến tiền, em yêu tiền thế sao? Em là gái làm tiền à? – Nguyên giận dữ quát lên, đôi mắt anh bắt đầu mất kiểm soát.

- Phải, tôi là gái nhưng không phải làm tiền mà làm tình, anh rõ chưa?

Hạnh hất tung cốc rượu vào mặt Nguyên rồi tức tốc đứng dậy, cô chạy nhanh vào màn đêm mù mịt, vừa đi vừa khóc “Thân thể này có đẹp cũng chỉ để lũ đàn ông đùa cợt thôi à, khổ nạn quá”. Nước mắt nhòe nhòet, guốc cao cắm xuống đường rồi gậy “cục” một tiếng làm Hạnh ngã nhào.

- Em không sao chứ, anh xin lỗi.

- Tôi không sao, anh về đi.

- Anh trả giá, anh sẵn sàng bỏ tiền để được hẹn hò cùng em. Em hãy đồng ý ở với anh tối nay nhé! – Nguyên nhìn cô đắm chiêu, nét mặt nghiêm nghị đúng chất một sĩ quan cảnh sát.

Hạnh gật đầu, dù sao thì cũng chỉ là ngủ với đàn ông thêm một đêm nữa thôi mà, nghĩ cho cùng ở với một thanh niên vẫn hơn là một lão già chứ. Và Hạnh bật cười.

- Em cười gì thế, hì hì, em vui là anh cũng vui rồi.

- Bẻm mép, anh muốn ở đâu nào.

- Chúng mình đi ăn đã. Em cho anh xin số điện thoại nhé, anh sẽ thường xuyên liên lạc với em.

- Hà, không ngờ anh cũng tinh quái ra phết nhỉ - Hạnh vênh mặt đỏng đảnh, tự tin về sắc đẹp của mình. Cô bắt đầu thấy anh chàng này có chút thú vị.

Những ngày hẹn hò sau:

- Tại sao anh không đòi hỏi?

- Anh chưa muốn, khi nào mình cưới nhau thì... hi hi – Nguyên mồm mím cười để lộ hàm răng khểnh vô cùng đáng yêu.

Hạnh nguyệt dài một tiếng kèm theo ánh mắt nghịch ngợm:

- Anh xem phim hãy đợi đấy chưa?

- Xem rồi, nhưng cuối cùng thì con mèo vẫn cứ đuổi con chuột có chịu ngừng đâu. Anh cũng sẽ giống con mèo đó.

- Là con sói chứ không phải con mèo, đồ hâm.

- Ờ thì con sói vẫn cứ đuổi con chuột đó, hi hi – Nguyên gãi đầu gãi tai .

- Là con sói đuổi con thỏ, ha ha. Anh có tuổi thơ không vậy?.

Nguyên lắc đầu rồi làm trò. Bằng tất cả cử chỉ ngốc nghếch, si tình, anh đã làm cho Hạnh cười suốt buổi đi chơi.

- Cảm ơn anh - Hạnh hơi kiễng đôi chân lên, thơm vào má Nguyên nhẹ nhàng rồi lẩn khuất sau những chùm hoa sữa nồng nàn trên phố vắng.

Anh vẫn chưa biết nhà cô, những mối quan hệ, cuộc sống diễn ra thường ngày của cô như thế nào. Tất nhiên anh có thể tìm hiểu, nhưng anh tôn trọng cô, anh tin một ngày nào đó cô sẽ nói những bí mật với anh , và chắc chắn nó không còn xa...

Vào một buổi chiều nhạt nhòa, mây xám rủ nhau che kín các con hẻm, Nguyên tình cờ thấy Hạnh đang dạo phố. Anh mừng rỡ như tìm lại được đồ mất trộm, bèn tung tẩy hét to gọi tên cô nhưng Hạnh không quay lại. Mon men theo bóng dáng thoát ần thoát hiện, anh thấy một gã đàn ông đang ôm Hạnh giữa đường, hắn chuẩn bị kéo cô vào trong nhà.

- Thăng khốn.

Nguyên giờ năm dấm cắm thẳng vào mặt tên bợm già xấu xí đó vài hiệp khiến hắn cắm đầu bỏ chạy. Tức tối vì nhìn thấy cảnh nóng và còn bị ăn mấy cái tát như trời giáng, Nguyên đẩy Hạnh vào góc tường:

- Hóa ra, em kêu bạn là để đi với cái loại trai già này đây hả. Vậy sao em còn đi chơi với anh, em còn hôn lên má anh làm gì, nói đi.

- Anh im đi, tôi đâu phải của riêng anh. Anh có biết vừa phá vỡ việc làm ăn của tôi không?

- Làm ăn? Bằng việc sử dụng cả danh dự hả Hạnh.

- Phải. Đó là cuộc sống của tôi, anh chắc là chưa biết .

Hạnh nhếch mép lên cười nhạt nhẽo, cô lấy tay gạt những giọt nước mắt đỏ ngầu lăn trên má rồi tiếp tục:

- Anh chưa biết tôi làm nghề gì, sống với ai đúng không? Tôi làm gái , tôi ở một mình, không bố mẹ, không người thân bạn bè. Hàng ngày tâm sự với một con mèo ...

Nguyên lấy tay bịt mồm không cho Hạnh nói tiếp rồi ôm chặt cô đến ngạt thở. Những giọt nước cũng trào ra đọng đầy khóe mắt, lòng anh đau đến rưng rờ.

- Xin lỗi anh, em chỉ là một con đĩ.

Hạnh lặng lẽ đẩy anh ra xa, cô lê từng bước chân nặng nhọc trên đường, bóng dáng trở lên liêu xiêu như sắp tan vào trận mưa ấy.

3 tháng sau, vào một ngày trời rét đậm, người ta thấy Hạnh bị 2 người đàn ông giăng co, lôi kéo đến sái cổ tay như tranh chấp một món hàng quý hiếm. Không thể thoát ra khỏi thảm cảnh, Hạnh lại bật cười: “Cứ tranh nhau đi, tranh nhau đến chết đi một lũ rác rưởi”. Nhưng cái cười chẳng được tươi lâu, kẻ đẩy người kéo nên bị hẫng, cô ngã dúm dúm xuống lòng đường, xô ngay vào chiếc ô tô đang lao với tốc độ nhanh. Cô nhắm mắt lại phó mặc:

- Kíttttt...

Bàng hoàng trước mặt là một người đàn ông mặc quân phục đang nằm sõng xoài, Hạnh thốt lên:

- Anh Nguyên!

Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, Nguyên vẫn còn gọi tên cô, miệng mấp máy: “Đừng bỏ anh!”.

- Anh muốn cưới em!

- Cho dù em là con đĩ sao!?

Hạnh nhìn anh với ánh mắt đau khổ và mệt mỏi.

- Phải, cho dù em là ai. Chỉ cần em đồng ý lấy anh.

Họ chuẩn bị thiệp mời, ra mắt bạn bè xa gần.

- Giới thiệu với em, đây là Tùng, bạn học của anh.

- Là bạn học cùng anh sao anh chưa bao giờ nhắc tới - Hạnh run rẩy chiếc cốc trên tay, làn môi tím ngắt bặm lại cố gắng kìm nén cảm xúc sắp vỡ òa. Phía bàn đối diện, khuôn mặt hăn ta cũng xám ngoét.

Hạnh đã định bỏ qua chuyện quá khứ, cho đến khi hăn cố tình liên lạc.

- Anh vẫn nhớ em, hãy cho anh cơ hội – Tùng gần như van xin Hạnh

- Em cũng vậy. Tại sao anh lại bỏ đi chứ.

- Anh cảm thấy có lỗi với em. Giờ anh ân hận lắm rồi, Hạnh ơi quay lại với anh nhé!.

“Hăn là có lỗi, khốn kiếp, vậy thì cứ quay lại”.

- Nhưng anh đã lấy vợ rồi, em... em...

- Anh có thể bỏ vợ mà, sống với cô ta không hạnh phúc như anh tưởng –
Tùng nhón miệng cười, bộ râu kiến bò cứ dần ra co vào khiến cho cô như
muốn nôn trên diện rộng.

Hạnh đã giấu Nguyên việc hàng ngày “hẹn hò” với người tình cũ, cho đến khi
Tùng ký vào lá đơn xin ly hôn.

- Con khốn, mày lừa tao. Đồ con đĩ - Tùng gào lên điên khùng, hấn xông vào
Hạnh như một con dã thú. Chai rượu vỡ tan tành trên đầu cô, mùi rượu và
máu tanh trộn lẫn nhau be bét quanh sàn nhà.

Người ta đưa cô đi bệnh viện, tất nhiên Nguyên cũng nhanh chóng biết được
sự việc. Lòng anh đau như cắt, vừa giận vừa thương người yêu bất hạnh,
Nguyên vùi mình vào chăm sóc Hạnh. Cô bị nặng lắm, vài tháng sau vẫn còn
nằm hôn mê. Anh không biết làm gì hơn là mỗi ngày viết một bức thư cho
Hạnh. Chúng đều được gói gém gọn gàng trong một chiếc hộp xinh xắn, cho
đến khi cô tỉnh lại.

Đó là một ngày đẹp trời, nắng lên cao sáng bừng các con phố nhỏ sau những
ngày mưa tầm tã. Hạnh giật thót tỉnh dậy và mỉm cười dù không thấy Nguyên
bên cạnh. Cô cầm những bức thư chất chứa chân tình của người chồng chưa
cưới, nâng niu:

Ngày... tháng... năm: Em tình khôi với chiếc váy trắng, nhìn em thật hồn
nhiên. Ước gì em mãi như lúc này.

Ngày... tháng... năm: Em thật lộng lẫy trong bộ váy ôm màu đỏ, anh đã
ngắm em rất lâu nhưng em lại không biết điều đó, buồn thật.

Ngày... tháng... năm: Em đi đâu, làm gì anh đều biết nhưng em lại giấu anh.
Không sao, anh hiểu mà.

Ngày... tháng... năm: Em đã nhận lời yêu anh và chúng mình sẽ cưới nhau.
Anh vẫn yêu em dù em nói em chỉ là con đĩ...

Và sáng sớm ngày hôm nay, anh đã viết:

Anh không muốn em làm tổn thương chính mình nữa, cô vợ bé bỏng ạ. Giờ

này chắc em đang đau lắm, anh sẽ không bắt em đứng dậy và đi tiếp. Em hãy dừng lại chữa lành vết thương đã. Anh sẽ chờ em dù cho em có nói : em chỉ là con đĩ và đẩy anh ra xa hơn. Anh yêu em và anh muốn lấy em làm vợ, con đĩ ạ, em có biết điều đó không?

Hạnh chợt òa khóc, từng giọt lệ đã lăn trên những tờ thư viết vội: “Em sai rồi, sai thật rồi”.

Bùi Mai Linh